

למעשה

הרב עובדיה דהן שליט"א

י"ד המועצה הדתית אשדוד ורב בית המנסת הניכי הישיבות – "בית יוסף" קרית פוניבו

ואמרת אליו" (כ"ו - ג' - ה') שאינך כפוי טובה. (רש"י)

האלשיך הקדוש שואל ותמה: "מה קול החרדה הזאת על פחות משהו חצי דינר?! שיחרר איש מביתו ומעירו, וילך רגלי בגלל אשכול ענבים אחד, ומן התאנים ומן הרימונים מעט מזעיר, וישים בטנא, ועל כתף ישאנו אם דל ואם עשיר, ואפילו אגריפס המלך! ויתקבצו יחד כל בני עיר ועיר בחליל מכה, ומיני זמרה בשירי זמר. ובכל עיר שיבואו בה, יצאו לקראתם זקניה ושופטיה ורבים משריה, לפי כבוד הנכנסים בהלל והודיה לה. וכה משפטם עד שערי ירושלים. והולך לפנים שור וקרני מצופות זהב ומעוטרות בעטרות זית, ובהגיעם לשערי ירושלים ירימו קול ואומרים: "שמחתי באמרים לי בית ה' נלך, עומדות היו רגליו בשעריך ירושלים", ככל הכתוב במשנה (בכורים ג') - ומה כל החרדה הזאת?"

ועוד שואל האלשיך: "מה ראו חז"ל לומר (תחילת בראשית רבה): "בראשית ברא אלוקים" - בשביל הבכורים שנקראו "ראשית", שנאמר: "ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלוקיך". הלא יפלא, מה גדלה המצוה הזאת, שעליה לבדה נברא העולם".

אלא מתרץ האלשיך, התשובה מתומצתת כלה במשפט אחד בדברי רש"י הקדוש: "ואמרת" - שאינך כפוי טובה! הקדוש ברוך הוא הלא נותן לנו הכל. חיים ובריאות, אשר, נחת, משפחה וחברה, פרנסה וכלכלה - מה לא. ותמורת כל אלו, מה הוא דורש מאיתנו? לא כלום, רק דבר אחד: שלא נהיה כפוי טובה, שנאמר תודה. זהו הטעם לברכות שלפני האכילה. לדעת כי "לה' הארץ ומלואה", ושהוא נתנה ברצונו לבני אדם. משל למה הדבר דומה, אמר האלשיך הקדוש, למלך שנתן לעבדו שדה, שיעבדה וישמרה. עמל העבד בשדה וטיפח את הפרדס, והניב פרות נאים. נטלם העבד והניחם בטנא, עלה אל ארמון המלך ואמר לו: "ראה נא, אלו פירות שדך, ולא העזתי לאכלם לפני שאציגם בפניך. שהרי אין השדה שלי, ואין פרותיה שלי". כראות המלך את הכנעת העבד, אמר לו: "הי לך כל שאר היבול".

מאמר מרכזי הרב פנחס זרביב

למה פותח ואומר שאינו כפוי טובה

ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הגדלתי היום לה' אלוקיך כי באתי אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו (כו, ג). ואמרת אליו - שאינך כפוי טובה (רש"י). מסביר הרב אליהו דיסקין שליט"א בגליון נחל אליהו היה קשה לרש"י, מה היא ההקדמה הזאת "הגדתי היום... כי באתי אל הארץ", הרי הוא הולך לומר כעת מקרא ביכורים שלם, ופתאום א'גוט מארג'ן א'גוט יאר הוא מתחיל לומר "הגדתי היום לה' אלוקיך כי באתי אל הארץ" מה זה שייך למקרא ביכורים? ועל כך אומר רש"י, ואמרת אליו - שאינך כפוי טובה. צריך לדעת, פרשת ביכורים היא מפתח ללמוד את כל ההנהגה שלנו בהכרת הטוב להקב"ה. אדם נמצא בארץ ישראל, יש לו אדמה, האדמה מוציאה פירות, זה נראה לו דבר טבעי, הוא כבר גר פה, ואבא שלו גר פה, וסבא שלו היה גר פה, הוא מרגיש בעצמו על מה יש להודות? כח ההרגל מוקהה את ההכרת הטוב, בן אדם כל כך רגיל בחסדי המקום עד שהוא שוכח את כל הטובות שהוא קיבל, ועל כך חייבה תורה להביא ראשית ביכוריו ולומר את פרשת מקרא ביכורים, שבה הוא מזכיר לעצמו שהיית במצרים, היית עבד, לא היית כלום, תזכור מאיפה באת ולאיפה הגעת, קבלת את ארץ ישראל, קבלת פירות, שום דבר לא ברור מאליו.

ואת כל הפרשה הזאת אנחנו מזכירים כליל הסדר, סדר ההגדה של ליל הסדר בנוי על המשנה בערבי פסחים (משנה ד): מזוגו לו כוס שני וכאן הבן שואל... מה נשתנה... ולפי דעתו של בן אביו מלמדו מתחיל בגנות ומסיים בשבח ודורש מארמי אובד אבי עד שיגמור כל הפרשה כולה. וכך כל המבנה של ההגדה, דורשים את ארבעת פסוקים של מקרא ביכורים פסוקים ה' ו' ז' ח', מארמי אובד אבי עד שגומר כל הפרשה, אנחנו דורשים את זה באריכות, זה עיקר ההגדה, כליל הסדר אנחנו קוראים מקרא ביכורים, מפני שליל הסדר זה הכרת הטוב להקב"ה ואז אנחנו מזכירים בחסדי המקום מהתחלה, הכל הכל עוד מאברהם אבינו, מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו.

המשך בעמוד הבא

חדש ניתן לשמוע את שיעורי הרב פנחס זרביב שליט"א בקול הלשון 0722741111

המשך מעמוד קודם

אנחנו נמצאים פה בארץ ישראל, כשיש ריבוי בלתי נתפס של ישיבות וכוללים ועמלי תורה, ואנחנו מרגישים שהכל מגיע לנו, אך צריך לדעת שיש בעולם מליארדים של גוים, ואף אנחנו עובדי עבודה זרה היו אבותינו, אלא שהקב"ה הצילנו "ואקח את אביכם", הכל חסד ה', בליל הסדר אנחנו אומרים את כל האמת שכל מה שיש לנו זה חסד ה', אפילו ברית אבות וזכות אבות זה גם חסד ה', זה מקרא ביכורים וזה ליל הסדר, לזכור איך התחיל הכל מהתחלה.

היה פעם יהודי שבא לבכות לרביה שלו, שיש לו בת מבוגרת ולא מצאה את הזיווג שלה וחייו אינם חיים, אמר לו הרביה: יש לך בת?! יש לך כמה בנים שחיתנת?! אתה יודע שיש כאלו שאין להם בכלל ילדים... אתה צריך להגיד נשמת ולהודות להקב"ה, ואם יש לך בת כנראה שאתה בעצמך התחתנת, אתה יודע שלא כל אחד זוכה להתחתן?! אתה צריך להגיד נשמת... בן אדם מרגיש שכל הדברים שיש לנו הם מגיעים לנו, אבל גם כשחסר לו משהו הוא צריך לזכור את חסדי המקום מהתחלה.

וכך מבאר הגאון את דברי הגמרא (ברכות ח, א) במערבא, כי נסיב אינש איתתא, אמרי ליה הכי: מצא או מוצא? מצא – דכתיב "מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה", מוצא דכתיב "ומוצא אני ממר ממות את האשה וגו'". למה לאשה טובה קוראים מצא ולאשה רעה קוראים מוצא? אומר הגאון, שדרכו של אדם שכשיש לו חסדים מהקב"ה הוא מאד מהר מתרגל לזה והוא מרגיש שזה מגיע לו, וכשהוא סובל הוא מרגיש את זה כל הזמן, דוגמא לדבר אדם שגר עם שתיים עשרה ילדים בדירת מרתף של שתי חדרים, כל הזמן הוא מרגיש כמה קשה לו ואיך הוא מסכן, וכשיום אחד הוא עבר דירה, ה' הרחיב לו והוא גר בדירה של ארבעה חדרים מאווררת, בחודשיים הראשונים הוא מרגיש גן עדן והוא מודה להקב"ה בכל רגע, אבל אחרי שנה דרכו של עולם שהוא לא מרגיש שיש לו משהו מיוחד. אחד שיש לו אשה טובה - זה מצא בעבר, בהתחלה הוא הרגיש שזה טוב, אבל אחר כך הוא מרגיש שזה דרכו של עולם, אולם אחד שיש לו אשה רעה - זה מוצא, כל הזמן הוא חי את זה שיש לו אשה רעה.

החכמה של יהודי היא, לזכור את החסדים מהתחלה, וזה עיקר מקרא ביכורים, תזכור שהיית במצרים, קבלת את ארץ ישראל, קבלת הכל, זה חסד מהתחלה, "הגדתי היום לה' אלוהיך" – היום אני אומר "כי באתי אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו" מה שבאתי אל הארץ לפני מאה, מאתיים, אלף, אלפיים שנה, היום אני אומר לה' אלוהיך – בכל יום, כי באתי אל הארץ, וזה כל החיוב של ליל הסדר "חייב אדם לראות את עצמו בכל דור ודור כאילו הוא יצא ממצרים" לזכור את חסדי המקום מהתחלה, וזה העבודה של כל יהודי, לזכור את כל החסדים שיש לו כל הזמן.

וכך אנחנו רואים אף בדור הפלגה בפרשת נח, שכתוב (בראשית יא, ה): וירד ה' לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם, אומר רש"י: בני האדם – אלא בני מי, שמא בני חמורים וגמלים? אלא בני אדם הראשון שכפר את הטובה ואמר (ג, יב): האשה אשר נתתה עמדי, אף אלו כפרו בטובה למרוד במי שהשפיעם טובה ומלטם מן המבול.

דור הפלגה נקראים בני האדם, שכשם שהוא היה כפוי טובה על האשה שניתנה לו, כך הם היו כפויי טובה שמרדו בהקב"ה שהציל אותם מהמבול, אתם יודעים כמה זמן היה מהמבול עד דור הפלגה? שלוש מאות שנה! כשאנחנו קוראים את זה בקריאת התורה מדור המבול עד דור הפלגה שהם שתי עליות זה לוקח בדרך כלל חמש עד עשר דקות, תלוי כמה הוספות עושים וכמה מי שברך, אבל במציאות זה היה שלוש מאות שנה, ועל כך באים עליהם בטענות שהם כפויי טובה אתם שניצלתם מהמבול איך עכשיו אתם חוטאים בחטא דור הפלגה, אם סבא שלכם לא היה ניצל לא הייתם קיימים ואתם כפויי טובה. כמה יהודים מרגישים פה הכרת הטוב להקב"ה שהסבא שלהם ניצל מהשואה? שסבא שלהם היה פה בארץ כשברגע האחרון בניסי ניסים הנאצים לא הגיעו פה לארץ? כמה יהודים מרגישים פה הכרת הטוב על הניסים שהיו במלחמת יום כיפור? וזה רק תקופה של פחות ממאה שנים. ותארו לכם, שבאים ליהודי בטענה איך אתה לא זוכר את הנס של הסבא שלך בזמן הש"ך שניצל בגזירות ת"ח ות"ט, וכשאתה לא זוכר אתה כפוי טובה, כך זה היה מהמבול עד הפלגה כמו מת"ח ות"ט עד היום, ובאו עליהם בטענות שהם כפויי טובה שכפרו בטובה שמילטם מהמבול. הכל צריך לזכור ולא לשכוח, אדם רגיל לשכוח, אך צריך לזכור חסד ה' כל הזמן, הגדתי היום לה' אלוהיך כי באתי אל הארץ.

המשך בעמוד הבא

המשך מעמוד קודם

ועל דרך זה מבואר ברמב"ן בפרשת שמות (ד, י) שמבואר בכתוב שמושה רבינו היה כבד פה וכבד לשון, שואל הרמב"ן: הרי כל כך הרבה מופתים נעשו על ידו, ומשה רבינו הולך להיות מושיען של ישראל, הרביה של כלל ישראל, לפני מלכים יתייצב, וכי אי אפשר לעשות לו נס שהוא יתרפא מהגמגום, למה הוא לא ביקש מהקב"ה, ולמה הקב"ה לא עשה לו נס שיתרפא? אומר הרמב"ן: כיון שמושה רבינו נהיה כבד פה בדרך נס כמו שסיפרו במדרש (שמות רבה א, כו) שכשמושה היה תינוק פרעה לקח אותו על הידיים, ומשה לקח את הכתר מראשו של פרעה, ושם אותו על ראשו, וכשעשה כן אמרו לו החרטומים הילד הזה מסוכן, ואנחנו רואים פה שאם אתה לא תחסל אותו עכשיו כשהוא יהיה גדול הוא הולך להוריד לך את הכתר, ואז הגיע מלאך ואמר שהוא קטן ואין לו דעת, והציע שיעשו לו מבחן שיניחו לפניו קערה עם גחלים וקערה עם מרגליות ונראה מה הוא יבחר, וכשמושה רצה לבחור במרגליות בא המלאך ודחף את ידו לגחלים, ומשה שם ידו בפיו ועל ידי זה הוא נהיה כבד פה, ממילא אומר הרמב"ן: אפילו שיכול היה להיות נס ולרפאות את משה, הוא נשאר כבד פה כדי שהוא יזכור כל החיים את הנס הזה, ופה לא מדובר בסתם אדם אלא מדובר במשה רבינו, שתמונת ה' יביט, ובכל ביתי נאמן הוא, וממילא אין חשיש שהוא ישכח את הנס, ואעפ"כ הוא נשאר כבד פה מפני שאם יהיה לו מול העיניים שהוא כבד פה הוא יותר יזכור את הנס הזה, ולצורך כך שווה שמושיען של ישראל שלפני מלכים יתייצב, מוסר התורה, יהיה כבד פה, כדי שכל החיים ישאר לו הכרת הטוב מול העיניים, כמה צריך לזכור חסדי המקום!

ומצאנו אצל דוד המלך (שמואל א פרק יז), כשגלית בא להלחם בישראל ופחדו ממנו כל העם, בא דוד ואמר שהוא ילחם איתו, אמר לו שאול המלך: לא תוכל ללכת אל הפלשתי הזה להלחם עמו כי נער אתה והוא איש מלחמה מנעוריו, שאול אמר לדוד כמו שאומרים בעברית אתה אפילו טירונות לא עשית ואיך אתה הולך בכלל נגד החייל מספר אחד בעולם, אתה הולך להלחם אתו?! אמר לו דוד המלך: רועה היה עבדך לאביו בצאן ובא הארי ואת הדוב ונשא שה מהעדר.... גם את הארי גם הדוב הכה עבדך והיה הפלשתי הערל הזה כאחד מהם, וכתוב במדרש: אל תקרי "ונשא שה" אלא "זה", דהיינו שדוד לקח את השה הזה, ומהעור שלו הוא עשה אפודה וכל הזמן היה לובש את זה, וכל זאת כדי לזכור כל הזמן את הנס, לזכור חסדי המקום, ובזכות זה הוא היה בטוח שהוא יכה גם את גלית. לפעמים יש לבחור חברותא יותר טובה, ולפעמים חברותא פחות טובה, מקום יותר טוב בשיעור או מקום פחות טוב, והרבה פעמים יש טענות, אבל על מה הטענות?! אתם יודעים כמה רבבות ילדים לא זכו להיכנס ליישיבה בכלל, לא יודעים מה זה שמע ישראל, לא הכל מובן מאליו! על הכל צריך להודות "הגדתי היום לה' אלוֹקֵיך" שאתה זוכה כל יום לבוא להתפלל, להניח תפילין, שגדלת בבית שנתנו לך את היסודות וחינכו אותך להכל מילדות, שאתה יושב ביישיבה, כל יום צריך להגיד כי באתי לבית מדרש, על כל דבר לזכור להודות. עכ"ד הרב אליהו דיסקין שליט"א.

ולפי"ז יש לבאר מה שמקשה רבי זלמן סורוצקין בספרו "אזניים לתורה" שואל, מדוע נסמכה פרשת ביכורים ותרומות ומעשרות לסוף הפרשה הקודמת - פרשת עמלק? ולא עוד, שכתבה התורה "והיה" בו' החיבור, שכביכול פרשת עמלק ופרשת ביכורים קרובים בענייניהם זה לזה?

ולפי"ז יש לבאר היות ותכלית כוחו של עמלק זה הכפירה שאינו מאמין בכלום ועמלק היה כפוי טובה וכמו שכתוב במדרש (ילקוט שמעוני שמות רס"ב) 'אחרים אומרים, ויבא עמלק יבוא כפוי טובה ויפרע מישראל שהיו כפויי טובה'. וצ"ב מה הטובה שהשיג עמלק מישראל עד כדי כך שדומה לכפויי טובה של ישראל

לכן התיקון לזה הוא הכרת הטוב של הביכורים

הרב היים בן המו שליט"א

בסיומה של הפרשה מופיעים מספר פסוקים בהם מעביר משה מסר נוסף כחלק מנאום הפרידה מעם ישראל, וכך כתוב (כט-א) "ויקרא משה לכל ישראל ויאמר אליהם, אתם ראיתם את כל אשר עשה ה' לעיניכם בארץ מצרים, לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו" משה אוסף את עם ישראל ומזכיר להם לא את אותם הנסים חובקי עולם שהיו במדבר, כגון: ירידת המן, הבאר, ענני כבוד, מתן תורה, מלחמת עמלק, מלחמת סיחון ועוג, אלא את (ב) "המסות הגדולות אשר ראו עיניך, האותות והמופתים הגדולים ההם" את אותם הנסים שהיו במצרים לפני ארבעים שנה, וכל כך למה? ממשיך משה ואומר (ג) "ולא נתן ה' לכם לב לדעת, ועיניי לראות ואוזניי לשמוע, עד היום הזה" על איזה יום מדבר משה? ומה המיוחד בו? רש"י מתייחס לשאלות וכותב, שמעתי שאותו היום שנתן משה ספר תורה לבני לוי, כמו שכתוב (להלן לא-יט) "ויתנה אל הכהנים בני לוי" באו כל ישראל לפני משה ואמרו לו, משה רבנו, אף אנו עמדתו בסיני, וקבלנו את התורה וניתנה לנו, ומה אתה משליט את בני שבטך עליה? ויאמרו לנו יום מחר, לא לכם ניתנה, לנו ניתנה, ושמה משה על הדבר, ועל זאת אמר להם "היום הזה נהיית לעם", היום הזה הבנתי שאתם דבקים וחפצים במקום.

בעידן בו אנו חיים אפשר לתאר אירוע זה כך, מתקיימת הפגנה רבני מול ביתו של משה, ומדובר בימיו האחרונים של משה, המפגינים מניפים דגלים שחורים, מבעירים צמיגים וצועקים למה רק בני שבטך מקבלים את התורה? גם אנחנו רוצים, וכאשר אנו קוראים על ההפגנה הזו, קשה שלא להיזכר בהפגנה דומה ובנסיבות דומות, כאשר נקהלו עדת קורח על משה ועל אהרון, ואמרו להם "רב לכם כי כל העדה כולם קדושים, מדוע תתנשאו על קהל ה'" וטענתם הייתה וכי רק אתם שמעתם על הר סיני "אנכי ה' אלוהיך" ומה הייתה שם תגובת משה? "ויפול על פניו" מפני המחלוקת, ואילו כאן הוא שמה, מתפעל ואומר "היום הזה נהיית לעם" מה ההבדל, לכאורה בשני המקרים הם מגלים שאינם מקבלים את דבריו של משה? מה ההבדל בין שני מקרים אלו?

אלא ידוע לכל כי טבעו של האדם לדרוש ולבקש את טובתו העצמית, וכאשר הוא רואה או מרגיש שסכנה מרחפת עליו, הוא נוקט בכל אמצעי הזהירות על מנת לא להיפגע, ומבקש עצות ותחבולות להרחיק ממנו כל נזק, וככל שהחפץ או הדבר עליו הוא שומר יקר יותר כך החשש והפחד לנוק גדול יותר, דוגמא: אם האדם מחזיק בביתו יהלום בשווי של עשר מיליון דולר הרי שכל רשרוש קטן ביום וכ"ש בלילה מקפיץ אותו, לכן כאשר באו עם ישראל ועשו הפגנה סביב ביתו של משה ואמרו שהם חוששים שמא שבט לוי ישתלטו על התורה, הבין משה שהתורה כל כך יקרה וחשובה בעיניהם עד כדי שהם חוששים לחשש שהוא מאוד רחוק, מה שהוא אמינא ששבט לוי ישתלט על התורה, ובפרט שבמעמד הר סיני הקב"ה דבר עם כל ישראל ולא רק עם שבט לוי, וממה יש לחשוש? עובדה זו גרמה למשה קורת רוח התפעלות ושמחה, וזה ההבדל בין עדת קורח לבני לוי, כאן דברו בני ישראל מתוך הערכה לתורה ומתוך רצון עז לדבוק בה, ואילו בעדת קורח דברו מתוך קנאה שנאה ותיחרות.

רעיון זה מוביל אותנו אל החובה המוטלת עלינו בזמן הקצר שנותר לנו עד ליום הדין, ועל מנת שלא יתהלך האדם בתחושת שלום יהיה לי כי בשירות ליבי אלך, התורה הקדימה שבועיים לפני ראש השנה את פרישת כי תבוא בה מופיעים תשעים ושמונה תוכחות, וזאת על מנת להגביר אצל כל אחד את החששות מפני הבאות וזה יהיה הגורם לאדם להתחזק ולנצל כל רגע בימים אלו ללימוד התורה ולמעשים טובים, כי כאשר האדם נמצא במצב שאין לו על מי להישען, או אז הוא סומך ובוטח בה ביטחון מוחלט.

מסופר על אמירת הסליחות בישיבתו של החפץ חיים במצוא"ש ערב ראש השנה, עם כניסתו של החפץ חיים לבית המדרש כשהוא עטוף בטלית ההתרגשות הגיעה לשיאה, הח"ח פסע לכיוונו של הרב נפתלי טרופ ובקש ממנו לעמוד כשליח ציבור, הרב נפתלי צעד לכיוון העמוד, בדרכו ניגש אליו שוב הח"ח ואמר לו שהמנהג לומר דברי התעוררות לפני הסליחות, לכן אמור משהוא לקהל, בתחילה ניסה הרב נפתלי לסרב אך הח"ח לא הירפא, רב נפתלי היפנה את ראשו לכיוון הקהל ואמר: בסליחות אנו אומרים "כדלים וכרשים דפקנו על דלתיך" לכאורה אנו מגיעים לבורא עולם עם סוללה ארוכה של בקשות לשנה טובה, לילדים טובים, בריאות, פרנסה, שלוה ונחת וכו', ומצהירים שאנו דלים ורשים ואין לנו כלום, לכאורה היה נכון יותר לומר את זכויותינו, עד כמה השתדלנו להיות טובים, להזכיר את המצוות שקיימנו, את המעשים הטובים, ורצינו לעשות עוד אלא שהיצר הפריע לנו, אבל לבוא כקבצן ולהצהיר זאת כפתיח לבקשת סליחה ומחילה וכפרה שאין לנו כלום היתכן? כך שאל הרב נפתלי, המשיך הרב והסביר, ישנם שני סוגי קבצנים האחד עובר מבית לבית כשעל גבו תיק, אוסף שקל לשקל, יש הנותנים לו, ויש הטורקים את הדלת בפניו, אבל הוא למוד סבל, לא מתייאש ממשוך במשימתו לעבר הבית הבא, כשתמיד יש באמתחתו כסף למספר ימים ויותר, ויש קבצן שמצבו הרבה יותר קשה הוא חי מהיד לפה, הוא ניוון מארוחות חמות שאנשים רחמנים מגישים לו, וכך הוא מתגלגל ממקום למקום כשאין בידו מאומה, הבא נתאר לעצמנו שהעני הזה תעה ביער וכך עבר יום ועוד יום והוא רעב וצמא ובקושי עומד על רגליו, והנה למרחוק הוא רואה בית בלב היער, הוא מתקדם בשאריית כוחותיו ומגיע לבית, הוא נוקש בדלת ובני הבית אומרים לו אנו עסוקים כעת תבוא בבקשה יותר מאוחר, והוא מרגיש שהוא עומד כל רגע להתמוטט, ולכן הוא נוקש בידיו ובוטט ברגליו וזועק אני נוטה למות תפתחו לי את הדלת... הוא יודע כי מהאוכל שמאחורי הדלת הנעולה תלויים כל חייו, ונסיגה מהדלת פירושה מוות, ולכן הוא לא מרפא עד שהדלת תיפתח.

אמר הרב מי שדופק כך בסופו של דבר יפתחו לו את הדלת, ולא יוכלו לדחות אותו, כך עלינו להרגיש בבואנו להתפלל אנו באים לפני בורא עולם כדלים וכרשים דופקים על שערי רחמים, אם נדע ונרגיש שהחיים שלנו תלויים רק בפתיחת שערי הרחמים והסליחה, ומתוך כך ניגש לתפילה אין ספק שבסופו של דבר דלתי הרחמים יפתחו ונוכה לשפע טובה וברכה.

היום הזה נהיית לעם אמר משה לעם ישראל, כאשר הוא מתפעל מכך שעם ישראל אומרים אנו רוצים חלק בתורה כמו שבט לוי, ואנו חוששים שברבות הימים בני לוי ישתלטו על התורה וזה גרם למשה שמחה גדולה, כשתשוקתנו תהיה בבחינה הזו, אין ספק שהקב"ה ישמח בנו ויתבונן לחיים טובים, ויבטל מעל כל עם ישראל כל גזרות קשות ורעות אמן.

[לצפייה והורדה בעלוני קודמים של "למעשה" \(מכון למעשה\) מתוך אתר "בינינו" - לחץ כאן ומתוך אתר תורת יוסף לחץ כאן ומתוך אתר של דרשו לחץ כאן](#)